

Sentencja

Artykuł 33 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1), w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się on poborowi podatku od przeniesienia własności i czynności prawych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego według stopniowej lub proporcjonalnej stawki, jeżeli stosowana jest przy zawieraniu umowy zakupu przez przedsiębiorcę, którego działalność polega na zakupie i sprzedaży nieruchomości lub ich zakupie w celu późniejszego ich przekształcenia lub wynajmu.

(¹) Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs (Austria) w dniu 4 grudnia 2008 r. – Friedrich G. Barth przeciwko Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

(Sprawa C-542/08)

(2009/C 90/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshofs

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Friedrich G. Barth

Strona pozwana: Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stosowanie przepisu o przedawnieniu, który przewiduje trzyletni okres przedawnienia, względem roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego w przypadku takim jak występujący w postępowaniu przed sądem krajowym pracownik migrujący był pozbawiony ze względu na niezgodny z prawem wspólnotowym krajowy stan prawny przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler, stanowi pośrednią dyskryminację pracowników migrujących w rozumieniu art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 (¹) lub ograniczenie gwarantowanego tym postanowieniem swobodnego przepływu pracowników?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy w przypadku takim jak występujący w

postępowaniu przed sądem krajowym art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 stoją na przeszkodzie stosowaniu takiego przedawnienia względem roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego pracownicy migrujący byli pozbawieni ze względu na niezgodny z prawem wspólnotowym krajowy stan prawny przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler?

- 3) Czy w przypadku takim jak występujący w postępowaniu przed sądem krajowym zasada skuteczności sprzeciwia się stosowaniu trzyletniego przedawnienia względem zaległych roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego potencjalni beneficjenci zostali pozbawieni z naruszeniem prawa wspólnotowego ze względu na jednoznacznie brzmiące przepisy prawa krajowego?

(¹) Dz.U. L 257, s. 2

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 15 stycznia 2009 r. – Gudrun Schwemmer przeciwko Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen – Familienkasse

(Sprawa C-16/09)

(2009/C 90/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gudrun Schwemmer

Strona pozwana: Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen – Familienkasse

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie zawarte w art. 76 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (¹) stosuje się odpowiednio do sytuacji określonych w art. 10 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 (²) w przypadkach, w których uprawniony rodzic nie wystąpił o przyznanie świadczeń rodzinnych przysługujących mu w państwie miejsca zatrudnienia?

2) Na wypadek, gdy art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71 znajduje odpowiednie zastosowanie: na podstawie jakich kryteriów uznaniowych instytucja państwa miejsca zamieszkania właściwa w przedmiocie świadczeń rodzinnych może stosować art. 10 lit. a) rozporządzenia nr 574/72, tak jakby świadczenia zostały przyznane w państwie miejsca zatrudnienia?

Czy uprawnienie dyskrecjonalne polegające na założeniu przyznania świadczeń rodzinnych w państwie miejsca zatrudnienia, może zostać ograniczone, gdy uprawniony świadomie nie wystąpił o przyznanie przysługujących mu świadczeń rodzinnych w celu działania na szkodę osoby uprawnionej do zasiłku rodzinnego w państwie miejsca zamieszkania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 2

⁽²⁾ Dz.U. L 74, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 12 listopada 2008 r. w sprawie T-281/07 ecoblue AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 19 stycznia 2009 r. przez ecoblue AG

(Sprawa C-23/09 P)

(2009/C 90/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: ecoblue AG (przedstawiciele: C. Osterrieth, T. Schmitz, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie T-281/07;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 25 kwietnia 2007 r. (sprawa R 0844/2006-1) dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego pod numerem 002871598 „Ecoblue”
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji niewłaściwie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, gdyż sporne znaki towarowe nie wykazują minimalnego stopnia podobieństwa wymaganego w celu stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie ustalił, że charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego, co było postawą sprzeciwu, stanowi zasadniczy wymóg prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił tego aspektu sporu i tylko porównał oba sporne znaki towarowe w aspekcie wizualnym, fonetycznym i koncepcyjnym, tak jakby wcześniejszy znak towarowy wykazywał przeciętny stopień charakteru odróżniającego.

Wnosząca odwołanie twierdzi także, że Sąd Pierwszej Instancji nie zastosował poprawnie zasady, zgodnie z którą konsumenci zwracają większą uwagę na początek słów. Ponieważ oba elementy słowne „Eco” i „blue” są jednakowo opisowe, konsument odruchowo kładzie większy nacisk na pierwsze słowo „Eco”, tym samym uznając charakter odróżniający obu znaków.

Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, nie uznając różnicy koncepcyjnej pomiędzy spornymi znakami towarowymi za mającą pierwszorzędne znaczenie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 19 stycznia 2009 r. – Motor Insurers’ Bureau przeciwko Helphire (UK) Limited, Angel Assistance Limited

(Sprawa C-26/09)

(2009/C 90/13)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Motor Insurers’ Bureau

Strona pozwana: Helphire (UK) Limited, Angel Assistance Limited